

Pomladno jutro.

Solnce zopet izza gore
 Na nebo je vzplavalo,
 Vse v življenje je vzbudilo,
 Kar je v noči spavalo.

Po poljani rosne cvetke
 K nebu glave dvigajo,
 Okrog njih bučele pridne
 Nepristano švigajo.

Skozi razsvetljene gozde
 Lažni vetri vejejo
 In hladijo čela kmetom,
 Ki na polju sejejo.

Taras Vaziljev.

Na nebu . . .

Po sinjem nebu blede
 Luna pluje
 In zvezdice srebrne
 Povprašuje:

Kdo pisane je vzbudil
 Cvetke male,
 Ki pod odejo snežno
 Prej so spale? "

„Iz spanja solnce zemljo
 Je vzbudilo,
 Ker z mlado jo močjo je
 Poljubilo.“ — —

„Povejte mi, povejte,
 Oj sestrice,
 Kdo s cvetjem je olupšal
 Zemlji lice? "

Med sabo tiho zvezde
 Si kramljajo
 In na uho to luni
 Šepetajo:

Pa blede luna milo
 Plaka, tarna,
 Ker v žarkih ni kot solnce
 Vročča, žarna.

Pač rada kaj bi zemlji
 Podelila,
 In z nočno novo haljo
 Jo ovila.

A hitro žaljno lice
 Ji zjasni se,
 Ko z milim spevom slavec
 Oglasi se.

Gradiški.

Rmetičeva prošnja.

Le vij se, moj škrjanček,
 Nad rodovitno polje
 In z manoj pesni pevaj
 In bodi dobre volje.

Le hvali, draga ptička,
 Boga, ki je nad nami,
 Ri milostno obdarja
 Nas s polnimi rokami.

Stoterno ga zahvali
 Se ti za vse dobrote,
 S katerimi obsipa
 Ubože nas sirote!

Taras Vaziljev.

Ptičja prošnja.

Na okno ptička sela je
 In pesemco zapela je:
 „Oj daleč tamkaj za goro
 Tako nebeško je lepo!
 Tam večno sije le pomlad,
 Zori na drevju vedno sad.
 Tam dobri bivajo ljudje,
 Ki v miru ptičke nas pusté:
 Nastav nam ne nastavlajo,
 Od hiš nas ne odpravljajo,
 Tam gnezd nam ne razdirajo,
 Mladičev ne pobirajo,
 Prekrasno tam se meni zdi
 Le ene sreče tamkaj ni:

Tu ljubi je domači kraj,
 Ki ga ne zabim vekomaj.
 V domači kraj vse vabi me,
 Vse kliče mi: Ne zabi me!
 Ko zima odbeži od nas,
 Pomladni spet nastopi čas,
 Nad snežne dvignem se goré
 In v kraje rodne spem zemljé.
 Oj dragi otročiči vi,
 Ne delajte nam več skrbi,
 Ko bodemo gnezdili tod,
 In vzgajali svoj mladi rod.“

Taras Vasiljev.

